

χλήσεις, επιφέρουσιν ευθυμίαν και φαιδρότητα, προκαλοῦσιν ἐν τῷ σώματι τὸ αἶσθημα τῆς εὐεξίας και τῆς ἀλκῆς και ἀποδιώκουσιν ὅλας τὰς φροντίδας και τὰς λύπας. Διὰ τοῦτο ὁ καθ'αὐτὸ μορφομανῆς μεταχειρίζεται τὸ προσφιλὲς μέσον οὐχί, καθάπερ πιστεύεται, διὰ τὴν παράσχη εἰς τὸ τάλαιπωροῦμενον σῶμά του ἡσυχίαν και ὕπνον, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ὀχληροτάτων συνεπειῶν αὐτῆς τῆς μορφίνης, ἀπαράλλακτα ὅπως και ὁ ἐκδοτος εἰς τὴν μέθην ἐξακολουθεῖ συνεχῶς και ἀκαταπαύστως νὰ πίνει, διὰ τὴν μὴ περιέλθῃ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς καρηβαρίας και τῆς ἰσλοκρασίας. Ἡ καθ' ἑξῆς κατάχρησις τῆς μορφίνης ἔχει πολλὰς ὁμοιότητας πρὸς τὴν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τὸ μὲν οἰνόπνευμα εἶνε μεθυσιτικὸν μέσον τῶν κατωτέρων τάξεων, ἐν ᾧ ἡ μορφίνη λάθρα ἐπιφέρει μεγίστας καταστροφὰς εἰς τὰς ἀνωτέρας και μᾶλλον ἀνεπτυγμένας τάξεις τῆς κοινωνίας, ὡς αἰτία ἀτελευτήτου ναυτίας, ἀϋπνίας, νευρασθενείας και φρενοβλαβείας.

Και πραγματικῶς οὐδεὶς σχεδὸν μορφομανῆς δύναται νὰ διαφύγῃ τὰς ὀλεθρίας ταύτας συνεπείας, ἀν δὲν τραπῆ ἔγκαιρως τὴν ἐναντίαν ὁδὸν και δὲν ἀποφασίσῃ νὰ λυτρωθῆ τοῦ θανατηφόρου τούτου ἐφιάλτου. Ἀλλὰ πόσον εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιτευχθῆ τοῦτο! Ἀπίστευτα σχεδὸν εἶνε τὰ μέσα, εἰς ἃ τὰ δυστυχῆ θύματα τῆς μορφίνης καταφεύγουσι πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀπαραιτήτου δηλητηρίου, και ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς ἢ ἀθλιότης τῆς καταστάσεώς των, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀναγκασθῶσι νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν ἰατρόν, παρ' οὗ προσδοκῶσι και ἐλπίζουσι σωτηρίαν και λύτρωσιν ἀπὸ τῶν ἀνηκέστων δεινῶν των. Ὑπάρχουσι πολλοὶ μορφομανεῖς κατανάλισκοντες τρία γράμματα μορφίνης καθ' ἑκάστην, οἷτινες ἐπὶ τέλους ἀναγκάζονται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἰατρικὴν θεραπείαν, ἢ μὴ εὐρίσκοντες ἡσυχίαν και ἀναφυγὴν ἐκ τῶν ἀνηκέστων αὐτῶν βασάνων, αὐτοκτονοῦσιν, ἐπίσης δὲ και πολλὰ κυρία τῶν ἀνωτέρων τάξεων γίνονται ἐκούσια θύματα τοῦ πάθους των και ἀποθνήσκουσιν ἀπροσδοκῆτως

μόνον και μόνον ἐκ καταχρήσεως τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου. Τὰ ἐκ τοῦ δηλητηριασμοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος παρατηρούμενα φαινόμενα εἶνε σπασμοὶ και τρομώδεις κινήσεις τῶν μυῶν, παραλύσεις τοῦ σφριγκτήρος τῆς οὐροδόχου κύστεως και τοῦ ἀπηυθυσμένου ἐντέρου, παντοειδεῖς νευραλγίαι, ἀναιμικὴ και καχεκτικὴ ὄψις τοῦ δέρματος, πρὸ πάντων τοῦ προσώπου και τῶν κοίλων και ἡμαυρωμένων ὀφθαλμῶν. Αἱ σημαντικὰ αὐτὰ διαταράξεις τῆς θρέψεως συνοδεύονται πάντοτε και ὑπὸ ἄλλων τοπικῶν παθολογικῶν μεταβολῶν, παραγομένων εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ σώματος, ὅπου γίνονται αἱ ἐνέσεις, εἰς τοὺς βραχίονας, τὸ στῆθος, τοὺς μηροὺς κτλ. καλυπτομένους ἐντὸς βραχέος χρόνου ὑπὸ ἀπείρων φυματίων και φλυκταινῶν και πυορροουσῶν πληγῶν, αἵτινες και ἔλλη ἀλγεινὰ παράγουσι και πᾶσαν τῶν μερῶν ἐκείνων κίνησιν ἐμποδίζουσι.

Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον βαίνουσιν οἱ ἀτυχεῖς ἢ πρὸς τὸν βέβαιον και ἀναπόφευκτον θάνατον ἐν μέσῳ σπαραγμῶν και ὀδύνης, ἢ πρὸς τὸ φρενοκομεῖον, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον καθ'ἰδρυμα, ὅπου ἡ θεραπευτικὴ τέχνη ἀγωνίζεται ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν τοῦ πάθους των. Ὑπάρχουσι δύο τρόποι, καθ' οὓς οἱ ἰατροὶ προσπαθοῦσι ν' ἀποσυνειδηθῶσι τοὺς τοιοῦτους ἀσθενεῖς τῆς χρήσεως τῆς μορφίνης, και κατὰ μὲν τὸν ἕνα ἀποστεροῦσιν αὐτοὺς τῆς δηλητηριώδους οὐσίας διὰ μιᾶς, κατὰ δὲ τὸν ἕτερον, τὸν και συνήθεστον, βαθμηδὸν και κατ' ὀλίγον ἀρχίζοντες συγχρόνως, ἀντὶ δι' ἐνέσεων, ἐσωτερικῶς νὰ δίδωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ φάρμακον, ἢ ν' ἀναμιγνύωσιν εἰς αὐτὸ και ἄλλας ὀπιούχους οὐσίας, τὸ βρωμιούχον κάλιον κτλ. Ἡ τοιαύτη θεραπεία δὲν δύναται φυσικῶς κατ' ἄλλον τρόπον νὰ γίνῃ, παρὰ μετὰ τὴν πλήρη συγκατάθεσιν τοῦ πάσχοντος, πάντοτε δ' ἀποτυγχάνει και ναυαγεῖ, ἀν οὗτος δὲν σχηματίσῃ τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ ὑποτάσσεται τυφλῶς εἰς ὅλας τὰς προσταγὰς τοῦ νοσηλεύοντος αὐτὸν ἰατροῦ.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ.

Τῷ φίλτάτῳ μοι Δ. Κ. Β***.

ὦ μάτην τὴν εἰκόνα τῆς ζητεῖς νὰ παραστήσω
Και τὴν ὄραϊαν τῆς ψυχῆς νὰ σοὶ φωτογραφῆσω.
Τὸ πῦρ, ἢ ἀγλή, ὁ αἰθὴρ εἰπέ μοι, ζωγραφεῖται;
Εἰς λέξεις και εἰς χρώματα τὸ τέλειον μετρεῖται;
Εἰς παραδείσου ἔκστασιν ἰδανικοῦ βυθίσου
Και πλάσε τὴν εἰκόνα τῆς μόνον ἐν τῇ ψυχῇ σου.

Τὴν γοητεῖαν μουσικῆς εἰς λέξεις μὴ ζητήσης
Ἐὰν μὴ ἐκ τοῦ μέλους τῆς ὀ ἴδιος μεθύσης.
Θὰ ἐννοήσῃ τὸν θεὸν ποτὲ ἢ αἰσθησίς σου,
Ἐὰν δὲν φέρῃς τὸν θεὸν αὐτὸν ἐν τῇ ψυχῇ σου;
Και εἶν' ἐκείνη, πίστευσον, μεγάλη ὡς θεότης,
Τελεῖα ὡς τὸ ἀγαθόν, ὡς ἡ ἰδανικότης.

Και ὅμως πόσον ἔξοχος εἶν' ἐν τῇ συμφορᾷ τῆς
Και πόσον, πόσον προσφιλὴ μ' εἶνε τὰ δάκρυά τῆς!
Και οὐδεμίαν ἀν' ἀράν! και τὸ ἡδύ τῆς στόμα
Ἀγάπης εὐαγγέλιον με φαίνεται ἀκόμα.
ὦ! μὴ με εἴπῃς ἄφρονα, ἀλλὰ ποθῶ τὸν βίον.
Νὰ διαμοιρασθῶ μ' αὐτὴν παλαίαν και δακρύων . . .

Δὲν φέρει τύπον γυναικὸς ἐκ τοῦ συνήθους βίου.
Εἶνε θεότης, ἐμπλεως φωτὸς και μυστηρίου,
Ὡς ὑπνοβάτις τῆς Ἐδέμ, θαρρεῖς, ἀπεκοιμήθη
Και ἀφυπνίσθ' εἰς τὴν ζωὴν κ' ἐδῶ ἀπεπλανήθη.
Ὡς ὄασιν εὐφρόσυνον, ὡς ἄστρον τῆς Προνοίας
Ἐν μέσῳ τῆς κοινωνικῆς τὴν εἶδον ἐρημίας.

Δὲν ἔχει Φρόνης θέλητρα, κάλλος θαμβοῦν δὲν ἔχει,
Οὐδ' ἐπὶ ἄρματος χρυσοῦ διφρηλατοῦσα τρέχει,
Δὲν ἔχει ὄνομα βαρὺ, ἀδάμάντας, χρυσίον,
Κοινωνικὴν ἐπίδειξιν και ὄλβιον τὸν βίον.
Προγεγραμμένη τῆς χαρᾶς, μάρτυς ὁμοῦ και θύμα,
Βλέπει τὸν κόσμον ζοφερόν και ἐρημον ὡς μνημα.